

TIẾNG KÊU ĐAU THƯƠNG CẤP THIẾT PHẢI BẢO VỆ SỰ SỐNG

S. CAMILLO DE LELLIS

Trung tuần tháng 7 năm 2008, Đức Tổng Giám Mục Rino Fisichella, Chủ tịch Hàn Lâm Viện Toà Thánh Sự Sống tái khẳng định bốn phạm luân lý phải cung cấp nước uống và lương thực cho các bệnh nhân, cả khi họ ở trong tình trạng hôn mê. Ngưng làm điều đó là phạm tội giết người!

Đức Cha Fisichella đã minh định lập trường của Giáo Hội Công Giáo sau khi có tin tòa án Milano (Bắc Ý) cho phép ông Beppino Englaro ngưng cung cấp nước và thực phẩm cho con gái là chị Eluana Englaro, từ 16 năm nay sống trong tình trạng thực vật.

Năm 1992 chị Eluana bị tai nạn lưu thông và phải sống trong tình trạng thực vật. Năm 1999 ông Beppino đã xin ngưng việc chữa trị cho con gái. Và ngày mùng 9 tháng 7 năm nay luật sư Filippo Lamanna và 2 luật sư khác đã ký giấy chấp nhận lời xin của ông. Giấy phép có hiệu lực tức khắc và có thể tiến hành ngay việc ngưng chữa trị. Nhưng điều này còn tùy thuộc sự nhậy cảm của ông Beppino và của bà luật sư Franca Alessi lo cho vụ này. Hiện nay chị Eluana được săn sóc trong một nhà thương do các Nữ Tu

điều khiển trong tỉnh Lecce Bắc Ý. Và các Nữ Tu cương quyết từ chối việc ngưng săn sóc cho chị Eluana.

Câu chuyện đau thương của cô Eluana Englaro tiếp tục lôi kéo dư luận và sự tranh cãi tại Ý. Nhưng có lẽ tiếng nói mạnh nhất, hùng hồn nhất, cảm động nhất lại là tiếng nói của một người đã ra khỏi hôn mê sau hai năm sống trong tình trạng - mà theo lời các bác sĩ quả quyết - là tình trạng thực vật. Đó là ông Salvatore Crisafulli người Ý. Xin nhường lời cho ông Salvatore.

Hôm nay tôi gần tròn 43 tuổi. Tôi bị một tai nạn lưu thông khủng khiếp giống y như trường hợp của chị Eluana Englaro. Tai nạn xảy ra tại Catania vào ngày 11-9-2003. Tôi rơi vào tình trạng hôn mê và được nuôi dưỡng bằng thức ăn chuyển qua các ống. Tôi sống như thế trong vòng hai năm trời cho đến năm 2005 thì bỗng nhiên tôi thoát ra khỏi tình trạng hôn mê. Nhờ thế tôi mới có thể kể lại những gì đã xảy ra cũng như giải bày trọn tâm tình cùng tư tưởng của tôi trong thời gian bị hôn mê. Bị hôn mê nhưng tôi vẫn nghe và hiểu hết những gì người chung quanh nói. Trong thời gian sống như tình trạng thực vật, tôi cảm thấy đói và khát. Chỉ duy nhất có sự khác biệt là tôi không thể thưởng thức hương vị của thức ăn. Còn bây giờ đây khi được nuôi dưỡng bằng miệng, tôi mới cảm nếm hương vị của thức ăn.

Trong thời gian bị hôn mê, tôi nghe và hiểu hết - nhưng không ai biết như vậy - tôi hiểu những gì xảy ra chung quanh tôi, nhưng không tài nào nói được cũng không thể nào động đậy nhúc nhích đôi tay, đôi chân hay bất cứ động tác nào khác mà tôi muốn làm!

Tôi thật sự bị giam tù trong chính thân xác tôi, giống như tôi vẫn còn bị giam như ngày hôm nay. Lúc ấy tôi cũng nghe các bác sĩ tuyên án rằng tôi chỉ sống được trong một thời gian ngắn; rằng tôi chỉ sống như loài thảo mộc; rằng các cử động của đôi mắt chỉ là chuyện tình cờ chứ tôi không làm chủ được các tác động nhắm mở mắt của tôi. Thế nhưng ngày hôm nay, tôi xin long trọng tuyên bố:

- Cuộc sống luôn luôn có giá trị và đáng sống, cho dù đó là cuộc sống bị bất toại, bị nuôi dưỡng bằng các ống dẫn thức ăn và nước uống vào cơ thể, và ngay cả khi bị thương trầm trọng nhất.

Từ nơi chiếc giường - mà gần như tôi được phục sinh vào đời sống - tôi muốn gào to hét lớn cho toàn thể giới nghe được tiếng kêu vừa thảm thiết vừa lặng

thầm của tôi rằng:

- Bản tuyên án muốn giết chết Eluana Englaro đúng thật là một án tử hình đầy kinh hoàng và vô luân, mà nếu nó được thi hành, thì đích thật là nó khởi đầu cho một kỷ nguyên mới, kỷ nguyên giết chết bệnh nhân nan y, khởi đầu bằng việc loại trừ mọi người tàn tật trầm trọng, những người tàn tật mà ngay cả khoa học vẫn còn chờ đợi và hy vọng có thể chữa lành.

Tiếng kêu thống thiết của tôi đến từ một kinh nghiệm đau thương khôn tả, đau thương về cả phương diện thể xác lẫn tâm thần. Tiếng gào hét của tôi xuất phát từ một người đã chạm đến bến bờ sự chết nhưng vẫn còn sống; của một người mà nền khoa học của phân nửa đại lục Âu Châu cho rằng tôi chỉ sống như loài thảo mộc và không bao giờ có thể trở lại cuộc sống của con người bình thường! Thế nhưng, chính con người ấy ngày hôm nay muốn kêu to hét lớn cho toàn thể quý vị hiểu rằng:

- Tôi rất ao ước sống và rất muốn sống!

... Rồi Đức Chúa GIÊSU kể dụ ngôn này. Người kia có một cây vả trồng trong vườn nho mình. Bác ta ra cây tìm trái mà không thấy, nên bảo người làm vườn: "Anh coi, đã ba năm nay tôi ra cây vả này tìm trái, mà không thấy. Vậy anh chặt nó đi, để làm gì cho hại đất?" Nhưng người làm vườn đáp: "Thưa ông, xin cứ để nó lại năm nay nữa. Tôi sẽ vun xới chung quanh, và bón phân cho nó. May ra sang năm nó có trái, nếu không thì ông sẽ chặt nó đi" (Luca 13,6-9).

("Il Settimanale di Padre Pio", Anno VII, 7 Settembre 2008, n.35, trang 27)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt